

cen og navnlig af Yorkshireracen. Der er vel opgivet, at der af Landracerne er 56 Hingste belønnede med Præmie, men det maa derved vel bemærkes, at der blandt disse findes flere, der bære tydeligt Spor af meer eller mindre ædel Blod. Endvidere er der 39 belønnede med Præmie, der ere nærmere eller fjernere beslægtede med den frederiksborgske Stutterirace. 16 ere af den Race, der ere udgaaede af den i sin Tid i England indkjøbte Halsblods-Hingsterace, og fremdeles er der 44 af en meer eller mindre ædel Beskaffenhed. Man seer saaledes heraf, hvad der ogsaa fremgaaer af den af mig omtalte Rapport, at af de Hingste og Hingstestylage, der i 1859 ved de forskjellige Dyrsruer rundt omkring i Landet ere belønnede med Præmie, er omtrent $\frac{1}{3}$ falske i efter Landstutterihingste eller deres Descendenter. Men uagtet det, jeg saaledes har anført, troer jeg dog ikke, hvad jeg allerede har udtalt, at det nytter at udsætte sig dette Stutteries Ophævelse, thi der hæder sig mange og vægtige Stemmer imod det, og der savnes desværre, hvad der er nødvendigt, almindelig Tillid blandt den hesteopdrættende Deel af Befolkningen. Naar Lovudkastet i sin § 10 gaar ud paa at give Amtsraadene en Bemyndigelse til, for Fremtiden for Amtsraadsdistrikternes Regning at holde Hingste for at fremme Hesteavlens, saa troer jeg, at denne Bestemmelse maa ansees for heldig; naar endvidere hertil kommer, at der ifølge Lovforslaget endvidere gives Amtsraadene Forkjøbsret til Landstutteriets Heste, og endhyderligere, at Staten bidrager med et Tilskud af 10,000 Rd. foruden en vis Qvotabeel af, hvad der indkommer ved Salget af Landstutteriets Heste, saa troer jeg, at noget af det, der for mig staaer som uheldigt ved Landstutteriets Ophævelse, forsvinder. Der kan maaskee ved Be-

stemmelsen i § 10 opkastes det Spørgsmaal, hvorvidt det er rigtigt at give Amtsraadene en saadan udstrakt Bemyndigelse. Jeg for mit Vedkommende troer ikke, at man ved at give denne Bemyndigelse gaar for vidt. Jeg troer, at Amtsraadene i denne Henseende have baade Evne og Villie til at virke i Amtets velforstaede Interesse. Naar der i Lovudkastets § 15, med Hensyn til Landstutteriet, er udtalt, at det først ophæves den 31te Juli 1861, saa frembyder sig ogsaa ved denne Bestemmelse det Spørgsmaal, om det er heldigt at udsætte Ophævelsen til dette Tidspunkt, eller om man hellere skulde gaar ind paa Ophævelsen strax. Jeg for mit Vedkommende tiltræder, hvad der med Hensyn til dette Punkt er anført i Motiverne. Der staaer nemlig, „at der ikke vil medgaae en saa ganske kort Tid, inden Amtsraadene ville have taget Bestemmelse om, hvorvidt de ville indlade sig paa at holde Hingste til Bedøftning, saavel som i bekræftende Fald, inden de ville kunne have truffet de Foranstaltninger, som i denne Henseende ville blive nødvendige.“ Hvad der i saa Henseende er fremført, troer jeg er meget begrundet. Vil man, at Landstutteriets Hingste skulde udgaae omkring i Landet i de forskjellige Amter, vil man, at Amtsraadene skal gives Forkjøbsret til disse Heste, maa man udsætte Ophævelsen af Landstutteriet til det Tidspunkt, der er bestemt i Lovudkastet; thi Amtsraadene kunne efter min Formening ikke vel tage nogen endelig Bestemmelse eller i det Hele taget ordne det Fornødne i saa Henseende i en ganske kort Tid. Jeg skal dernæst tillade mig at gaar over til at omtale enkelte af de øvrige Forandringer, som i det foreliggende Lovudkast ere foretagne i Loven af 1852; Forandringer, som jeg for mit Vedkommende ikke troer at kunne tiltræde.